

XXXI TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 5Mo 6:2-6)

Lugemine viiendast Moosese raamatust:

Neil päevil rääkis Mooses rahvale ja ütles: Kui sa kardad Issandat, oma Jumalat, ning täidad kogu oma eluaja kõiki tema seadusi ja käske, mis ma sulle kohuseks teen – sina, su poeg ja su pojapoeg –, siis elad sa kaua. Sellepärast pane tähele, Iisrael, kõike seda, mida Issand, meie Jumal, on sulle öelnud, et su käsi käiks hästi ning et saaksid äralugematult paljuku ja päriksid maa, mille Issand, sinu isade Jumal, on sulle tõotanud – maa, mis voolab piima ja mett.

Kuula, Iisrael! Issand, meie Jumal, on ainus Issand. Armasta Issandat, oma Jumalat, kõiges oma südamest, kõigest hingest ja kõigest jõust. Ja need sõnad, mis ma sulle täna kohuseks teen, jäägu sinu südamesse.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 18:2-3. 4.47. 51.50. R:2a)

R: Ma armastan Sind, Issand, mu tugevus.

Ma armastan Sind, Issand, mu tugevus.

Issand on mu kalju, minu kindlus ja mu päästja.

Mu Jumal on mu kalju, kus ma pelgupaika otsin,

mu kilp ja pääsemine, minu kõrge varjupaik.

R:

Kiidetud olgu Issand, nõnda ma hüüan.

Nii pääsen oma vaenlaste käest.

Elagu Issand! Mu kalju olgu kiidetud!

Ülistatud olgu Jumal, mu lunastaja!

R:

Sinu abi su kuningale on suur,

oma salvitule Taavetile ja tema järelpõlvele osutad sa heldust.

Seepärast tänan ma Sind rahvaste seas,

laulan ja mängin kiitust su nimele.

R:

(Teine lugemine He 7:23-28)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Vennad, palju oli preestrid Vana Seaduse ajal, kuid surm ei lasknud neil jääda. Aga Jeesusel, kes jääb igavesti, on preestriseisus, mis jääb igavesti. Sellepärast suudab tema päästa need, kes tema kaudu Jumala juurde tulevad, sest ta elab igavesti ja kostab nende eest. Niisugune peabki ju meie ülempreester olema: püha, veatu, laitmatu, patustest eraldatud ja tõstetud üle taevaste. Tema ei tarvitse, nagu varasem ülempreester, tuua päevast päeva ohvreid omaenda pattude eest ja alles siis rahva pattude eest, sest iseenda ohvriks toomisega on ta seda juba kord teinud. Seadus paneb ülempreestriteks nõdrad inimesed, aga töötusesõna, mis anti hiljem kui seadus, paneb sellesse ametisse Poja, kes on täiuslik igavesti.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 14:23)

Halleluuja. Kes mind armastab, see elab minu sõna järgi ja minu Isa armastab teda. Halleluuja.

(Evangeelium Mk12:28b-34)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal tuli Jeesuse juurde üks kirjatundja ja küsis temalt: “Milline käsk on kõikidest kõige esimene?” Jeesus vastas: “Esimene on see: Kuula, Iisrael – Issand, meie Jumal, on ainus Issand. Armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest südamest, kõigest hingest, kogu mõistusega ja kõigest väest. Ja teine on see: Armasta oma ligimest nagu iseennast. Ning ei ole ühtki käsku neist suuremat.”

Ja kirjatundja ütles talle: “Väga hea, õpetaja, seda oled sa õigesti öelnud, sest tema üksi on Issand ja teist ei ole, ning armastada teda kõigest südamest, kogu arusaamisega ja kõigest väest ning armastada oma ligimest nagu iseennast – see on palju enam kui põletusohvrid ja muud ohvrid.”

Nähes, et ta oli arukalt vastanud, Jeesus kostis talle: “Sina ei ole kaugel Jumala riigist.” Ja keegi ei julgenud temalt enam midagi küsida.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad: “Raha mul pole, sa tead, kuid mu aare on mu armun’ d süda...” Nii kirjutas oma tunded kord lauluks Raimond Valgre – küsimata oma vaeselt muusalt, kuidas peaks too rahule jääma pelgalt tema armunud südame ja elegantsete meloodiatega, samal ajal kui raha teenimine peab jääma täieni temakese õlgadele.

Tõesti, armastus algab küll sageli palavatest tunnetest, kuid järjest enam peab neist saama motivatsioon armastusest mitte ainult unistada ja laulda, vaid teha kõik endast sõltuv, et väljavalitu saaks kogeda seda armastust ka igapäevaelu rutiinis ja probleemides, mitte ainult headel, vaid ka halbadel päevadel.

Jumal on meie armastav isa, ning tema arm ja andeksandmine on kahtlemata suur, kuid tema pääste ei ole ikkagi päris otsatu. Tema armastus ulatab uppujale käe, aga kui uppuja ei taha sellest aru saada ja käest kinni haarata, siis Jumal teda lausa vägisi kaldale tõmbama ei hakka.

Me loeme patutunnistuse...

Jutus

Armsad õed ja vennad, armastusest on tegelikult raske rääkida. Ühest küljest me tahaksime kõik kogeda kõige ülevamat tunnet, mida mõned nimetavad ka tingimusteta armastuseks. Kuid lähemal vaatlusel osutub tingimusteta armastus paraku lihtsalt põhimõttelageduseks – manab silmade ette pildi emast, kes oma last kunagi ei keela ja annab talle kõik andeks, ning isegi kui lapsest on kasvanud sadistlik sarimõrvar, siis annab talle alati võlts-alibi ja aitab asitõendite hävitamisel. Kui panna tähele, kui halvasti saavad kõigelukubavuse keskkonnas üles kasvanud lapsed oma täiskasvanueluga hakkama, siis võib tingimusteta armastust nimetada üheks laste väärkohtlemise halvimatest vormidest. Ometi korrutavad hämmastavalt paljud seda müüti kui ideaali.

Armastus oma ülimal kujul on vaid paradoks, mis seab inimese jaoks võimatuid tingimusi. Tuleb ju samaaegselt hoida oma tunnete objektist eemale kõik ohud, kuid jätta talle ühtlasi piiramatut vabadust, et ta ei tunneks ennast ahistatuna ka siis, kui ta tahab teha midagi halba või rumalat. Isegi Jeesus tunnistas, et üle kõige saab armastada ainult Jumalat, inimest saab armastada vaid nii nagu iseennast.

Siin maailmas ei koge me ju ka Jumala armastust piirituna, sest keegi ei ole küsinud meie käest kas ja kuhu me oleksime tahtnud sündida, missugustest vanematest ja missuguste vaimuannetega. Meie ei ole saanud valida, missugused võimalused avanesid meile õnnelike juhuste kaudu ja missugused õnnetused panid nii mõnedki lootusrikkad teed meie jaoks kinni. Tegelikult oleme me kõik ju kehtvalt ohus: meile ja meie lähedastele võib järgmisel hetkel juhtuda õnnetus, me võime surma saada, ja pole mingit garantiid, et pärast surma pääseme taevasse, et kohtuda seal oma armsatega

taas.

Samas ei ole meile jäetud ka mingit muud väljapääsu kui leppida, tõsta põialdega suunurgad naeratuseks ülespoole, ja olla rahul sellega, mis me oleme ja mida saatuse meile saadab. Peame endale sisendama, et kõik on kõige paremas korras, peame väljendama poolehoidu oma Loojale ja aitama ligimest, lootuses, et ehk on siis nemadki meie suhtes heatahtlikud.

Armsad õed ja vennad, kuulsin kord oma vanaemalt lugu armuvalus üliõpilasest, kes läinud oma unistuste kallima akna alla ja õhanud seal: “Armanda, ma suren!” Neiu, kes õnnetu armastaja kallimaks olemisest ilmselt palju ei pidanud, tulnud siis aknale ja vastanud: “Sure sure, aga ära enam minu akna alla tule!”

Saatuse pakub meilegi vahel sarnaseid elamusi, kui meie palavad tunded lükatakse tagasi. See on valus, kuid tihti ka hädavajalik osa meie arenguteest – et me ei kujutaks armastust valesti ette, nagu oleks see ainult saamine. Nii ei tohi me ka oodata, et me Jumalalt ainult saaksime. Me peame elama Jeesuse õpetuste kohaselt, kuid olema selle kõrval valmis ka tema põhimõtete eest kannatama ja surema, sest tema on oma ristisurma ja ülestõusmise läbi avanud tee teistsuunas. Siis saame ehk ükskord Looja enda käest küsida, mis see armastus lõpuks ikkagi on. Aamen.